

עלייתה ונפילתה של אמנדה רוג'רס

מונודרמה מלנקומית

מאת: גפן גנני

רשימת דמויות:

אמנדה רוג'רס

גב' רוג'רס – אימה של אמנדה

חדרה המבולגן עד מאוד והצבעוני עד מאוד של אמנדה רוג'רס, בבית אימה. ניכר כי לא השתנה בו הרבה עוד משנות ה-90. הרבה חפצים מפוזרים על הרצפה. במרכז הבמה מיטה זוגית גדולה ומאחוריה קיר מלא בתמונות וקולאזים של להקות ניינטיז ומדבקות מהניינטיז. ליד המיטה שידה עם טלפון שקוף, מנורת לבה. אמנדה, בחורה מושלמת, נכנסת עם סולם מושלם וחבל ורוד מושלם בידה. היא עולה על הסולם ותולה את חבל התלייה מעל מיטתה. היא יורדת מהסולם ושמה אותו בצד ואז לא שמה לב לאחד החפצים שנמצא על הרצפה ונופלת. בדיכאון רב היא מרימה את עצמה וממשיכה ללכת בכבודות אל עבר מיטתה, נזרקת עליה בדיכאון אטומי, נראית על סף בכי.

אמנדה: (בוהה בקהל זמן מה לפני שמתחילה לדבר, עם דמעות בעיניה) טוב לי. (פאזזה גדולה) טוב לי. (פאזזה גדולה) טוב לי. כל כך טוב לי. כל כך טוב לי (פאזזה קטנה) כל כך טוב לי שאני לא יודעת מה לעשות עם עצמי. כל כך טוב (פאזזה קטנה) שאין לי איפה לשים את זה. את הכל טוב הזה. (פאזזה קטנה) כל כך טוב לי שאין לי טעם יותר לחיות.

ברור לי מאוד למה אני צריכה להתאבד. עוד כשקראתי בגיל 17 את הספר "כשהדברים מתפרקים" ושמעתי בלופ בצרפתית ובעברית שעם הזמן ועם הזמן הכל חולף, ידעתי – למה? למה? למה? למה? למה? למה? ככה.

להגיד שהכל חולף זה דבר נבזי ומכוער ומעליב שאפשר להגיד. אבל למי? לאלה שטוב להם! ברור שאלה שבע להם, אלה שכנראה "מתפרקים" להם הדברים – הם מתנחמים! ועוד איך מתנחמים! אה! סליחה, המילה "נחמה" היא מילה גסה, היא מילה רעה, היא מילה שלילית, אנחנו אמורים לקבל את זה שהטוב והרע אחד הם והם יחלפו מן העולם וחוזר חלילה. בולשיט! הרי אלה שרע להם – מתנחמים! אני זונג אם הם לא מתנחמים. אז מה עם אלה שטוב להם? מה ינחם אותם? (לאט ובהדגשה-) אף אחד לא מדבר על הסבל העצום של אלה שטוב להם. כל יום את קמה בבוקר עוד לפני שהשעון מצלצל, בחרדה איומה רק כדי לגלות שיופי, הנה, זה עוד שם, הדגדוג הקטן עוד בחזה, הרגליים עוד שולפות אותך באושר מהמיטה, ריח הכביסה והמקלחת של אתמול בלילה עוד עוטף אותך בנעימות, ואת כל כך רוצה להתחיל את היום. מה מצפה לי כאן, מה מחכה לי פה – זה סיוט! אז אני – סיימתי. זהו, זה נגמר, אם זה יחלוף – אז אין טעם. אי אפשר להיות יותר מאושרת מזה. אז למה לי? זהו. החלטתי. אני שמה לזה סוף. אני אראה להם

מזה עכשיו. אני, ובשם כל אלה שטוב להם – אשים קץ לחיי הטובים. **(מכניסה את ראשה בלולאה כדי לתלות את עצמה, ומוציאה את ראשה להגיד משהו) כאילו... טוב, לא משנה (שוב מכניסה את ראשה ללולאה כקורבן, חושבת שם רגע על משהו, מוציאה שוב את הראש כדי לדבר) רק רציתי להוסיף גם... טוב, לא חשוב (שוב מכניסה את הראש אבל לא יכולה לעצור מהמחשבה לצאת, מוציאה את הראש וסוף סוף אומרת) זאת ממש חוצפה! למה דווקא אלה שטוב להם צריכים להשתיק את עצמם? למה בסוף אני זאת שצריכה להתאבד?! כי לי יש אומץ? זיבי בליבי! אז עכשיו דווקא אני לא מתאבדת! עוד בסוף יעיזו לכתוב בעיתון שהיה לי רע! למה לי? מה אני פראיירית של מישהו?! לא רק שטוב לי, עכשיו גם אני צריכה לקחת אחריות על כל אלה שטוב להם?! זיבי בליבי. לי יהיה טוב, יהיה לי כל כך טוב, שאתם לא תדעו מאיפה זה בא לכם. כן. דווקא עכשיו. דווקא לי. **(מתארגנת במיטתה בנוחיות ובאוויר, יושבת בפוזת כמו מפרסומת שמסמלת לדעתה "אישה מושלמת מאושרת", לא מאוד נוחה, ונשארת בה בפריז ומנסה לחוות את הטוב שלה. יושבת כך זמן מה מבלי לדבר, מחייכת לעצמה. מפסיקה לחייך לעצמה. שוב מחייכת לעצמה) טוב לי. טוב לי. כל כך טוב לי. (פאזזה) מה? טוב לי. (פאזזה) הנה - אני בטוב. מה? זה עוד רגע יבוא. (פאזזה, לאט לאט החיוך יורד) טוב לי? לאבא שלי יש מאניה דיפרסיה. תמיד אני מפחדת שירשתי ממנו את המאניה. כאילו, הוא לא מאובחן, כאילו הוא כן, אני אבחנתי אותו. זה היה האיבחון הכי קל שעשיתי. או שהוא עונה לטלפון כמו כלב מעוך ואומר שהוא רוצה למות וככה הוא סוף סוף יוריש לנו את כל הכסף שלו, זה לא כזה הרבה כן? אבל זה משהו, שזה באמת יהיה נחמד, כן? או שהוא מנגן מחוייך בסקסופון בקינג גורג 69 ואז רודף אחרי עוברי אורח להחזיר להם את הכסף ששמו לו כדי שלא יחשבו שהוא הומלס. אז למה שמת כובע? אני חייבת להגיד שאני קצת מבינה פתאום את אלה שרע להם... **(בחיוך)** זה קצת נחמד! כאילו פתאום יש מטרה, יש שאיפה, יש לאן לעלות, וגם יש לאן לרדת שזה טוב – כי אני לא שם חס וחלילה. נעים לי **(מתכרבלת בשמיכה)** נוח לי. כיף לי. תענוג לי. פאק! אני פשוט לא מצליחה שיהיה לי רע, אה?! **(בחיוך ובכיף)** אין אני כזאת מעצבנת! לדעתי כל הבעיות שלי - זה בגלל שאני חושבת שאני יפה. **(כנה)** למרות שלהימשך לעצמי זה דבר מדהים, זה גם טראגי. כי אני מקנאה בעצמי. קנאה עמוקה. זה נורא, זה כאילו שיש הפרדה בין הגוף לנפש שלי, והנפש שלי מקנאה בגוף שלי, אבל הגוף שלי לא מקנא בנפש שלי. הוא גם אף פעם לא עונה. נגיד – אני לא מסוגלת לראות תמונות של עצמי. כי אני רוצה להיות היא. **(לעצמה)** אני לא יפה. **(חוזרת)** המוח שלי לא מבין שאני זאת היא! **(שוב רגע עם עצמה)** אין לי פיצול אישיות למרות שלאבא שלי יש מאניה דיפרסיה. **(מתפצלת)** די כבר! טוב! **(נזרקת על המיטה בקפיצה)** התעייפתי מעצמי. כל כך מעייף להיות אדם. **(מתרוממת כמו סמור)** שוב טוב לי. טוב! הפעם אני מסיימת את זה סופית. פחדנית. **(מתחילה שוב להיכנס ללולאה מעל המיטה שלה, אבל מסתכנת לחלוטין עם החבל. מניחה את ראשה ונשענת קדימה. מסתכלת על הקהל, מחכה להיחנק, אבל בגלל שהלולאה מעל המיטה היא לא מצליחה למות, היא מתעלמת מזה, ממשיכה להישען קדימה) זהו. בטח תכף אחנק. הנימלולים יתחילו. נו... משהו פה לא עובד.******

לפתע נפתחת הדלת של חדרה של אמנדה. אמא שלה עומדת ומסתכלת על אמנדה עם ראשה בתוך לולאת החבל. רגע ארוך של שתיקה ומבט נוקב בין השתיים. שיר קצבי מרגש

מתחיל:

IN THE DEATH CAR – https://www.youtube.com/watch?v=Zv_IBLU5Vo

והשתיים רוקדות יחדיו. האמא יוצאת.

בלאק.

האור עולה: אמנדה שוב לבד על הבמה באותה פוזיציה של הרגע בו אמא שלה נכנסה

לחדר.

אמנדה: על אמא אני לא מוכנה לדבר. (ממשיכה להתעסק עם החבל) טוב, אני חושבת

שהצלחתי. למה, מי קבע אם אני מתה או לא? לדעתי כבר מתתי. בכל אופן ככה נראה לי.

(נתקעת) יופי. מה עכשיו? (פאוזה) משעמם לי. אולי זאת הייתה הבעיה שלי בחיים וגם במוות

– אני יותר מידי טובה בהגשמת מטרות. אולי הייתי צריכה למצוא משהו שאני ממש גרועה בו.

אולי לא היה אחד כזה. אבל זה כבר לא רלוונטי. בכלל אני יותר מידי.

בלאק. עולה האור על אמנדה.

אמנדה: עוד הצגה נגמרה.

סוף.